

EEN MUSEUM VAN FOSSIELEN.

Van bevriende zijde zendt men ons bovenstaande foto van een te Geulhem in de rots uitgehouwen museum van fossielen. De eigenaar, die tevens de merkwaardige collectie bijeen bracht, is de heer J. A. Heuts (staande voor de deur), houder van Hotel Berg en Dal te Geulhem, die u in 4 à 5 talen vertelt, wat alles beteekent en wanneer zijn verzameling leefde. Ook het beeldhouwwerk voor zijn museum heeft hij zelf in de rots uitgehouwen. Een en ander is een bezoek stellig waard.

de ze even, voor ze er heen liep, en het was met een schuwheid, haar anders vreemd, dat ze de gordijnen op zij schoof. De gordijnen verborgen een deur, die ze vergeefs trachtte te openen. De deur was aan den buitenkant gesloten. Haar oogen staarden wijd open van schrik naar de mysterieus gesloten deur; toen keek ze naar de andere portière, die zwaar-stil neerhing. In een oogwenk was ze erbij, probeerde ook de daarachter verborgen deur. Gesloten! Ze was dus gevangen in een kamer, die haar vreemd was. En ze wist niet waarom.

Ze ging voor het raam zitten en keek uit op den weg, waar af en toe een auto passeerde of een fietser of een paar wandelaars. Ze trachtte zich te herinneren, of ze dien weg eerder gezien had, of haar dan geen enkel punt bekend voorkwam. Ze duwde haar gezicht tegen de ruiten, als om tenminste de nabijheid der buitenwereld te voelen. De weg, de lange, rechte, onbekende weg, strekte zich nu verlaten uit, alleen in de verte zag ze nog het stof opdwarrelen van een auto, die voorbijgejaagd was. Toen probeerde ze het raam open te schuiven, maar dat lukte haar niet. Haar tengere handen konden geen beweging brengen in het zware raam. Ze zuchtte van inspanning en moedeloosheid. Zou ze daar dan zoo moeten blijven en misschien sterven, jong als ze was? Nee, ze wilde niet, ze wilde niet, naar buiten wou ze, naar buiten in den stralenden zonneschijn. Ze kon niet blijven in die rijke kamer, waar de warmte en mystiek-vreemde pracht haar een gevoel van machteloosheid gaven. Ze wilde.... Een deur ging open. Langzaam weken de portières op zij, en ze zag een vreemden man staan, die haar aandachtig fixeerde. De man was leelijk, grof, en abnormaal dik. Aan zijn plompe handen droeg hij veel ringen, die fonkelden, terwijl hij het gordijn nog vasthield. Zijn uiterlijk was onbeschaamd en onbeschaafd, zijn fixeerende blik beleedigend. Ze keek hem aan met vijandige oogen. Wat wilde die man van haar? Ze zou hem zeggen, dat hij haar vrij moest laten, en ze vroeg: „Waarom houdt u me hier?" — De man lachte, een wreeden, hatelijken lach. „Waarom? Dat zal u spoedig genoeg wel duidelijk worden."

„Maar met welk recht durft u mij hier houden? Ik wil terstond weg," zei ze, trachtend zich hoog op te richten. Maar ze voelde zich als verlamd, en haar hoofd klopte.

„Geen onnoodige praatjes, en een beetje kalm. U behoeft niet zoo'n toon aan te slaan. Weg kunt u toch niet, dus ik zou maar heel wat vriendelijker zijn." De man scheen zich weinig om haar houding te bekommeren.

Eén moment dacht ze erover, hem in zijn gezicht te slaan. Doch wat gaf haar dat? Ze was nù in zijn macht. De man ging bij de tafel zitten, terwijl hij haar steeds doordringend bleef aankijken, zonder iets te zeggen. Ze voelde zoo'n nameloozen, ontzettenden angst, alsof er plotseling achter de portière vandaan een groot, wild dier zou komen springen, dat zich op haar zou werpen, om haar te verscheuren. Ze keek langs den man heen, strak naar de gordijnen, zoo strak, dat hij ook zijn blikken daar naar toe wendde, en ongeduldig vroeg: „Waar kijkt u toch naar?"

Ze wees naar de draperieën. „Zit daar iets achter?" Haar stem beefde. Hij lachte, smadelijk-luid, en opstaand om de gordijnen weg te schuiven, zei hij: „Hier is niets, kijk maar." Ze bedacht, dat zij zelf ook de gordijnen weggetrokken had; toen was er ook niets geweest, maar wat leek dat al heel lang geleden. Hoe lang was ze ook al in die kamer? En waarom kon ze niet helder denken, zooals ze anders dacht?

De man kwam weer naar haar toe met een vel papier, dat hij van een schrijfbureau in den hoek meenam. Op het papier stonden veel groote kolommen cijfers. Hij legde het vel op haar knie. „Begint u dat maar eens op te tellen. Met een kwartier moet u klaar zijn," beval hij.

„Waarmee? Ik heb geen potlood," zei ze, de kolommen langs kijkend.

Hij boog zich zoo dicht naar haar over, dat ze zijn wang tegen de hare voelde, en van angst en afschuw trachtte ze te schreeuwen. Maar haar keel was als dichtgeknepen, ze kon geen geluid geven. Weer lachte hij, van haar terugtredend. „Tel op uit uw hoofd," zei hij dan kort. Hij schoof zijn stoel naast den hare, keek met haar mee over de vele cijfers. Ze trachtte te beginnen, telde op, maar terwijl ze telde, scheen het haar, alsof er steeds meer kolommen bij kwamen, leek het, alsof de cijfers dansten in grillige kronkelingen voor haar oogen. Ze trachtte haar gedachten erbij te houden, maar de cijfers speelden een wreed spel met haar. Waar pas een negen gestaan had, stond nu een zes, of zag ze zoo verkeerd? En die vijf was eerst een nul geweest.

NEDERLANDSCHE NIJVERHEID.

De nieuwe kabelballon van het Kon. Ned. Met. Inst. te De Bilt vervaardigd in de N.V. Hollandia fabrieken, Kattenburg en Co. te Amsterdam. De ballon is gemaakt van een dichtgeweven katoenstof, die in de rubberfabriek Doorwerth werd gecaoutchouteerd en daardoor gasdicht gemaakt. Hij is dus geheel een product der Nederlandsche industrie. De inhoud bedraagt 30 M³, de diameter 3.85 M., de omtrek aan den aequator ruim 12 Meter.

NA DE HEVIGE REGENS.

Hierboven reproduceeren wij een foto genomen ongeveer een week na den hevigen plasregen, die in de buurt van Bunschoten neerviel. De polder staat geheel blank en het hooi moet men gelaarsd binnenhalen. De heer Z. van Twillert (X), een der Ingelanden van het Hoogheemraadschap, zond een telegram naar den Commissaris der Koningin om een commissie van onderzoek, welke is gekomen. Het stoomgemaal te Spakenburg is te klein, om al het water spoedig weg te malen. Een nieuw stoomgemaal is dringend noodig.

Met een kwartier moest ze klaar zijn, had hij gezegd. 't Was net alsof ze al uren bezig was. Ze zou de optelling nooit afkrijgen, dat wist ze. Toch begon ze steeds weer opnieuw, zenuwachtig met haar vingers de cijfers bijwijzend, doch ze kon de getallen niet onthouden in haar doffe hoofd. En het moest toch....

Toen haalden zijn dikke beringde vingers een groot horloge te voorschijn. „Het kwartier is om."

Ze keek hem onderworpen aan. „Ik kòn het niet," haperde ze.

„Zoo, zoo, kon u het niet. Kom eens wat dichter bij me. en wees eens een beetje aardiger tegen me." Zijn groote arm wilde haar omvatten, maar ze stond op, en zich aanduwend tegen het raam, trachtte ze hem af te weren. Ze borg haar gezicht weg van het zijne, ze keek wanhopig uit over den langen, stoffigen weg, waar eenzaam een man liep. In haar angst bonsde ze op het raam, de man buiten keek. Ze wenkte... Een ondeelbaar kort oogenblik daarna ging een deur open, zij en de man naast haar keken naar den binnentredende. Zij herkende in hem iemand, van wien ze eens gehouden had, ze wist niet meer wanneer. Hij was nu getrouwd, met wie wist ze ook niet. Alles was zoo vreemd in haar hoofd. De stem die zei: „Deze dame gaat met mij mee, ik ken haar persoonlijk," leek haar zoo bekend. Als ze zich toch maar herinneren kon wie hij was! Maar dat hij de eenige man was, die haar redden kon, dat voelde ze.... Ze liep op hem toe, hij hield de deur voor haar open, en ze glipte langs hem. Ze zag een klein portaaltje en de buitendeur, die hij ook voor haar opende. Dan stonden ze beiden op straat, en zonder nog éens om te kijken liep ze naast haar redder voort. Hij sprak niet, zij ook was stil en gedrukt, het gevoel van bevrijding en verlichting, dat ze eerst gehad had, was verdwenen. Ze verwerkte nu aldoor in haar hoofd de vraag, waar ze heengingen.

Haar kleine voeten in witte schoentjes tripten naast hem voort op de cadans van de woorden, die ze steeds mechanisch voor zichzelf herhaalde: „Wie is hij? Waar gaan we heen?" Eindelijk zei hij: „Gaat u met me tea-en?" Toen ze hem verwonderd aankeek, voegde hij erbij: „Bij me thuis," — „En uw vrouw dan?" vroeg ze.

„Daar kunt u dan mee kennis maken," besliste hij.

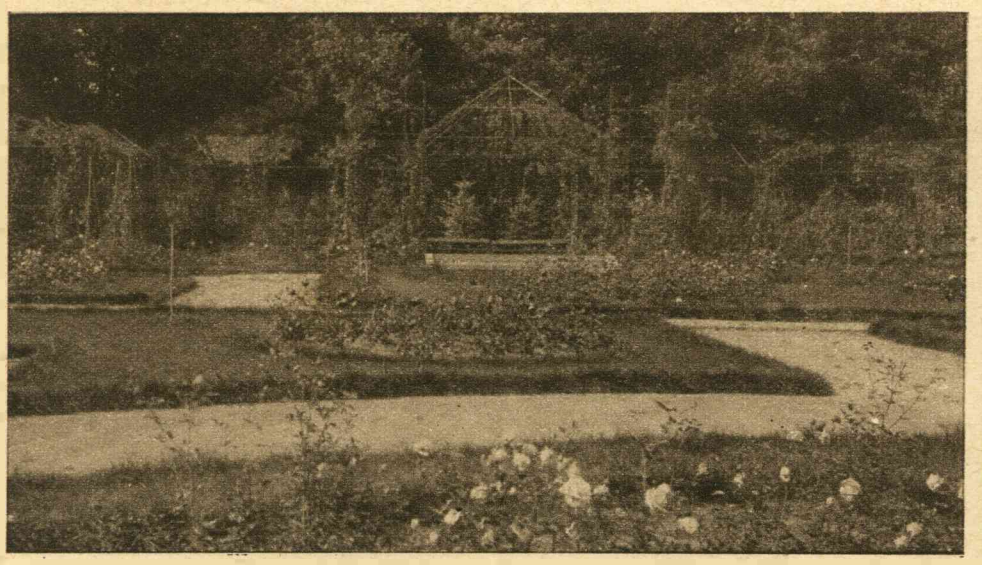

HET ROSARIUM TE ARNHEM.

Even buiten het park „Sonsbeek", dat ieder die in Arnhem bekend is, wel eens heeft bezocht, ligt het Rosarium van de vereeniging „Nos Jungunt Rosae", die ook in andere steden van ons land rozentuinen heeft aangelegd. Daar er echter te weinig entreegelden worden ontvangen, zal het Arnhemsche Rosarium na een tweejarig bestaan, dit jaar worden opgeheven. Onze foto's geven, links: gezicht op de fraaie pergola, begroeid met witte, roode en gele klimrozen in klein formaat. Rechts: De artistieke ingang, opgetrokken uit hout, heide en mos. Aan weerszijden staan bijzonder kleine stamrozen. Op den achtergrond het park Sonsbeek. — Voor Arnhem beteekent het verdwijnen van het Rosarium ongetwijfeld een verlies.